

Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (trešā palāta)

2022. gada 5. maijā *

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Patērētāju tiesību aizsardzība – Direktīva 2011/83/ES – 6. panta 1. punkta m) apakšpunkts – Distances līgums starp patērētāju un tirgotāju – Tirgotāja pienākums informēt patērētāju par ražotāja komercgarantijas esamību un ar to saistītajiem nosacījumiem – Nosacījumi, ar kādiem rodas šāds pienākums – Patērētājam sniedzamās informācijas saturs par ražotāja komercgarantiju – Direktīvas 1999/44/EK 6. panta 2. punkta ietekme

Lietā C-179/21

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Bundesgerichtshof* (Federālā augstākā tiesa, Vācija) iesniedza ar 2021. gada 11. februāra lēmumu un kas Tiesā reģistrēts 2021. gada 23. martā, tiesvedībā

absoluts -bikes and more- GmbH & Co. KG

pret

the-trading-company GmbH,

TIESA (trešā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētāja K. Jirimēe [*K. Jürimäe*], tiesneši N. Jēskinens [*N. Jääskinen*], M. Safjans [*M. Safjan*] (referents), N. Pizarra [*N. Piçarra*] un M. Gavalecs [*M. Gavalec*],

ģenerālvokāts: Dž. Pitrucella [*G. Pitruzzella*],

sekretārs: A. Kalots Eskobars [*A. Calot Escobar*],

ņemot vērā rakstveida procesu,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

- *absoluts -bikes and more- GmbH & Co. KG* vārdā – *C. Rohnke, Rechtsanwalt,*
- *the-trading-company GmbH* vārdā – *A. Rinkler, Rechtsanwalt,*
- Čehijas valdības vārdā – *M. Smolek* un *J. Vlácil*, kā arī *S. Šindelková*, pārstāvji,

* Tiesvedības valoda – vācu.

– Eiropas Komisijas vārdā – *M. Noll-Ehlers* un *N. Ruiz García*, kā arī I. Rubene, pārstāvji,

ņemot vērā pēc ģenerālvokāta uzklauššanas pieņemto lēmumu izskatīt lietu bez ģenerālvokāta secinājumiem,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- 1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2011/83/ES (2011. gada 25. oktobris) par patērētāju tiesībām un ar ko groza Padomes Direktīvu 93/13/EEK un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 1999/44/EK un atceļ Padomes Direktīvu 85/577/EEK un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 97/7/EK (OV 2011, L 304, 64. lpp.), 6. panta 1. punkta m) apakšpunktu, kā arī Eiropas Parlamenta Direktīvas 1999/44/EK (1999. gada 25. maijs) par dažiem patēriņa preču pārdošanas aspektiem un saistītajām garantijām (OV 1999, L 171, 12. lpp.) 6. panta 2. punktu.
- 2 Šis lūgums ir iesniegts saistībā ar tiesvedību starp *absoluts -bikes and more- GmbH & Co. KG* (turpmāk tekstā – “*absoluts*”) un *the-trading-company GmbH* par to, vai pirmajai minētajai ir vai nav pienākuma sniegt saviem klientiem informāciju par trešo personu sniegto komercgarantiju attiecībā uz precēm, ko tā piedāvā pārdošanā.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

Direktīva 1999/44

- 3 Direktīvas 1999/44 21. apsvērumā ir noteikts:

“tā kā attiecībā uz atsevišķām preču kategorijām pārdevēju un ražotāju pašreizējā prakse ir piedāvāt precēm garantijas pret visiem defektiem, kas izpaužas noteiktā periodā; tā kā šī prakse var stimulēt konkurenci; tā kā, kamēr šādas garantijas ir likumīgi tirdzniecības instrumenti, tām nevajadzētu maldināt patērētāju; tā kā, lai nodrošinātu to, ka patērētāji netiek maldināti, garantijām būtu jāietver konkrēta informācija, ieskaitot paziņojumu, ka šī garantija neietekmē patērētāja likumīgās tiesības”.

- 4 Šis direktīvas 1. pants ir formulēts šādi:

“1. Šīs direktīvas mērķis ir tuvināt dalībvalstu normatīvos un administratīvos aktus par dažiem patēriņa preču pārdošanas aspektiem un saistītajām garantijām, lai nodrošinātu vienādu patērētāju tiesību aizsardzības minimālo līmeni iekšējā tirgū.

2. Šajā direktīvā:

[..]

e) “garantija” ir pārdevēja vai ražotāja saistības pret patērētāju bez papildu maksas atlidzināt samaksāto cenu, nomainīt, salabot vai veikt citādas darbības ar patēriņa precēm, ja tās neatbilst garantijā vai attiecīgajā reklāmā izklāstītajām specifikācijām;

[..].”

5 Minētās direktīvas 6. panta 2. punktā ir paredzēts:

“Garantija:

- nosaka, ka patērētājam saskaņā ar spēkā esošajiem attiecīgās valsts tiesību aktiem, kas reglamentē patēriņa preču tirdzniecību, ir likumīgas tiesības un norāda, ka garantija šīs tiesības neietekmē,
- vienkāršā un saprotamā valodā izklāsta garantijas saturu un pamatinformāciju, kas vajadzīga, lai saskaņā ar garantiju izvirzītu prasījumus, sevišķi attiecībā uz garantijas ilgumu un teritoriālo piemērošanu, kā arī garantētāja vārdu un adresi.”

Direktīva 2011/83

6 Direktīvas 2011/83 4., 5. un 7. apsvērumi ir formulēti šādi:

“(4) Saskaņā ar [Līguma par Eiropas Savienības darbību (LESD)] 26. panta 2. punktu iekšējais tirgus aptver telpu bez iekšējām robežām, kurā ir nodrošināta preču un pakalpojumu brīva aprīte un brīvība veikt uzņēmējdarbību. Ir jānosaka konkrēti patērētāju distancē un ārpus uzņēmuma telpām noslēgto līgumu aspekti, lai patērētājiem izveidotu reālu iekšējo tirgu, atrodot pareizo samēru starp augstu patērētāju aizsardzības līmeni un uzņēmumu konkurētspēju, vienlaikus nodrošinot subsidiaritātes principa ievērošanu.

(5) [...] [P]atērētāju informācijas un atteikuma tiesību pilnīga saskaņošana attiecībā uz distancē līgumiem un ārpus uzņēmuma telpām noslēgtiem līgumiem sekmēs augstu patērētāju aizsardzības līmeni un iekšējā tirgus labāku darbību starp uzņēmējiem un patērētājiem.

[..]

(7) Regulējuma galveno aspektu pilnīgai saskaņošanai vajadzētu būtiski stiprināt juridisko noteiktību gan patērētājiem, gan tirgotājiem. Gan patērētājiem, gan tirgotājiem vajadzētu spēt paļauties uz vienotu reglamentējošo noteikumu sistēmu, kura būs balstīta uz skaidri definētiem juridiskiem jēdzieniem, kas reglamentē konkrētus aspektus attiecībā uz līgumu noslēgšanu starp uzņēmumiem un patērētājiem Savienībā. Šādas saskaņošanas rezultātā būtu jānovērš noteikumu sadrumstalotības radītie šķēršļi un jāizveido iekšējais tirgus šajā jomā. Šos šķēršļus var novērst, tikai nosakot vienotus noteikumus Savienības līmenī. Turklāt patērētājiem būtu jānodrošina patērētāju tiesību aizsardzība vienmērīgi augstā līmenī visā Savienībā.”

7 Šīs direktīvas 1. pantā ir paredzēts:

“Šīs direktīvas mērķis ir, panākot augstu patērētāju aizsardzības līmeni, veicināt iekšējā tirgus sekmīgu darbību, tuvinot konkrētus aspektus dalībvalstu normatīvajos un administratīvajos aktos, kas attiecas uz līgumiem, kuri noslēgti starp patērētājiem un tirgotājiem.”

8 Minētās direktīvas 2. panta 2., 7. un 14. punktā ir noteikts:

“Šajā direktīvā piemēro šādas definīcijas:

[..]

2) “tirgotājs” ir jebkura fiziska vai jebkura privāta vai publiska juridiska persona, kura, tostarp ar jebkuras citas personas, kas darbojas šīs personas vārdā vai uzdevumā, starpniecību, saistībā ar līgumiem, uz kuriem attiecas šī direktīva, darbojas nolūkos, kas ir saistīti ar tās komercdarbību, uzņēmējdarbību, amatniecisko darbību vai profesiju;

[..]

7) “distances līgums” ir jebkurš pārdošanas vai pakalpojumu līgums, kas noslēgts starp tirgotāju un patērētāju saskaņā ar organizētu distances pārdošanas vai pakalpojumu sniegšanas shēmu, tirgotājam un patērētājam vienlaikus fiziski neatrodoties vienā vietā, un šā līguma noslēgšanai tiek ekskluzīvi izmantots viens vai vairāki distances saziņas līdzekļi līdz līguma noslēgšanas brīdim un pašā līguma noslēgšanas brīdī;

[..]

14) “komercgarantija” ir – papildus juridiskajam pienākumam sniegt atbilstības garantiju – jebkādas tirgotāja vai ražotāja (“garantētājs”) saistības pret patērētāju atlīdzināt samaksāto cenu vai preces apmainīt, salabot vai citādi novērst nepilnības, ja šīs preces neatbilst līguma noslēgšanas brīdī vai pirms līguma noslēgšanas garantijā vai attiecīgajā reklāmā izklāstītajām specifikācijām vai citām ar atbilstību nesaistītām prasībām.”

9 Atbilstoši šīs pašas direktīvas 3. panta 1. punktam:

“Šo direktīvu, ievērojot tās nosacījumus un ciktāl paredzēts tās noteikumos, piemēro jebkuram līgumam, kas noslēgts starp tirgotāju un patērētāju. To piemēro arī līgumiem par ūdens, gāzes, elektrības piegādi vai centralizētu siltumapgādi, tostarp līgumiem ar publiskiem pakalpojumu sniedzējiem, ciktāl šie pakalpojumi tiek sniegti uz līguma pamata.”

10 Direktīvas 2011/83 5. panta 1. punkta e) apakšpunkts ir formulēts šādi:

“Pirms patērētājs ir uzņēmies tāda līguma saistības, kas nav distances līgums vai ārpus uzņēmuma telpām noslēgts līgums, vai tamlīdzīga piedāvājuma saistības, tirgotājs, ja šī informācija jau skaidri neizriet no konteksta, skaidrā un labi saprotamā veidā sniedz patērētājam šādu informāciju:

[..]

e) papildus atgādinājumam par juridiskas preču atbilstības garantijas esamību attiecīgā gadījumā, informācija par to, vai un ar kādiem nosacījumiem ir pieejams garantijas remonts un komercgarantijas;

[..].”

11 Šīs direktīvas 6. pantā ir noteikts:

“1. Pirms patērētājs ir uzņēmies ārpus uzņēmuma telpām noslēgta līguma vai distances līguma, vai arī jebkāda tamlīdzīga piedāvājuma saistības, tirgotājs skaidrā un saprotamā veidā patērētājam sniedz šādu informāciju:

a) preču vai pakalpojumu galvenās īpašības tādā mērā, cik tas ir piemēroti informācijas nesējam un precēm vai pakalpojumiem;

[..]

l) atgādinājums par juridiskas preču atbilstības garantijas esamību;

m) attiecīgā gadījumā informācija par to, vai un ar kādiem nosacījumiem pēc pārdošanas patērētājiem ir pieejama palīdzība, garantijas remonts un komercgarantijas;

[..].”

Vācijas tiesības

12 *Bürgerliches Gesetzbuch* (Vācijas Civilkodekss; turpmāk tekstā – “BGB”) 312.d panta “Informēšanas pienākums” 1. punktā ir paredzēts:

“Ja līgums ir ārpus uzņēmuma telpām noslēgts līgums vai distances līgums, tirgotājam ir pienākums informēt patērētāju atbilstoši [*Einführungsgesetz zum Bürgerlichen Gesetzbuche* (Civilkodeksa ievadlikums, turpmāk tekstā – “EGBGB”)] 246.a pantam. [..]”

13 *BGB* 479. panta “Īpaši noteikumi par garantijām”, tā redakcijā, kas bija piemērojama pamatlīetas faktu rašanās brīdī, 1. punktā ir noteikts:

“Jebkuram paziņojumam par garantiju (443. pants) jābūt sagatavotam skaidrā un saprotamā formā. Tajā ir jāiekļauj:

1. norāde par patērētāja likumīgajām tiesībām un norāde, ka garantija neietekmē šīs tiesības, kā arī

2. garantijas saturu un visu būtisko informāciju, kas nepieciešama garantijas īstenošanai, it īpaši tās ilgumu un teritoriālo darbības jomu, kā arī garantētāja vārdu un adresi.

[..]”

14 *EGBGB* 246.a panta “Informēšanas prasības ārpus uzņēmuma telpām noslēgtiem līgumiem un distances līgumiem, kas nav līgumi par finanšu pakalpojumiem” 1. punktā ir noteikts:

“(1) Tirgotājam saskaņā ar *BGB* 312.d panta 1. punktu ir jādara patērētājam pieejama šāda informācija:

[..]

9. attiecīgā gadījumā informācija par to, vai un ar kādiem nosacījumiem pēc pārdošanas patērētājiem ir pieejama palīdzība, garantijas remonts un garantijas,

[..].”

Pamatlieta un prejudiciālie jautājumi

- 15 *Absoluts* tiešsaistes tirdzniecības platformā *Amazon* piedāvāja pārdošanā Šveices ražotāja *Victorinox* kabatas nazi. *Amazon* tīmekļvietnes lapā, kurā bija ietverts šis piedāvājums, nebija nekādas informācijas par kādu *absoluts* vai trešo personu sniegtu garantiju, bet zem virsraksta “Cita tehniskā informācija” bija atrodamā saite ar nosaukumu “Lietošanas instrukcija”. Uzklikšķinot uz šīs saites, lietotājs piekļuva divu lappušu informācijas lapai, kuru ir sagatavojis un kuras tekstu formulējis naža ražotājs. Otrajā lappusē tostarp bija ietverts paziņojums par “*Victorinox* garantiju”, kas formulēts šādi: “*Victorinox* garantija neierobežotu laiku attiecas uz jebkādu materiāla un ražošanas defektu (attiecībā uz elektroniskām ierīcēm – 2 gadi). Garantija neattiecas uz bojājumiem, kas radušies dabiskā nodiluma vai neatbilstošas izmantošanas rezultātā.”
- 16 *the-trading-company*, kas ir *absoluts* konkurējoša sabiedrība, uzskata, ka pēdējā minētā nav sniegusi pietiekamu informāciju par naža ražotāja sniegto garantiju. Līdz ar to tā, pamatojoties uz Vācijas tiesisko regulējumu par negodīgu konkurenci, cēla prasību par to, lai *absoluts* tiktu noteikts pienākums izbeigt šādu piedāvājumu sniegšanu, ja vienlaikus netiek vērsta patērētāja uzmanība uz tā likumiskajām tiesībām, kā arī to, ka ražotāja garantija neapdraud šīs tiesības, kā arī netiek precizēta šīs garantijas teritoriālā darbības joma.
- 17 Pēc tam, kad *the-trading-company* spriedums pirmajā instancē bija nelabvēlīgs, tās apelācijas sūdzību apelācijas instancē *Oberlandesgericht Hamm* (Federālās zemes Augstākā tiesa Hammā, Vācija) apmierināja. Šī tiesa uzskatīja, ka saskaņā ar *BGB* 312.d panta 1. punkta pirmo teikumu, lasot to kopsakarā ar *EGBGB* 246.a panta 1. punkta pirmās daļas pirmā teikuma 9. punktu, ar kuriem ir transponēts Direktīvas 2011/83 6. panta 1. punkta m) apakšpunkts, pārdevējam ir pienākums sniegt informāciju par garantiju, ja tā sniegtajā piedāvājumā, kā tas ir šajā gadījumā, ir ietverta norāde jebkādā formā par garantijas esamību. Turklāt, precizējusi, ka šī informēšanas pienākuma apjoms ir jānosaka, piemērojot *BGB* 479. panta 1. punktu, ar kuru ir transponēts Direktīvas 1999/44 6. panta 2. punkts, minētā tiesa konstatēja, ka *absoluts* piedāvājumā nav ietverta šajā *BGB* tiesību normā prasītā informācija un ka turklāt nevienā lietas materiālu dokumentā nav norādīts, ka patērētājs šo informāciju būtu saņēmis vēlākā pasūtījuma procesa stadijā.
- 18 *Absoluts* iesniedza *Bundesgerichtshof* (Federālā augstākā tiesa) revīzijas sūdzību par *Oberlandesgericht Hamm* (Federālās zemes Augstākā tiesa Hammā) spriedumu, lai panāktu pirmās instances sprieduma atjaunošanu.
- 19 Iesniedzējtiesa jautā, pirmkārt, vai tirgotājam, kurš atrodas tādā situācijā kā *absoluts*, pamatojoties uz Direktīvas 2011/83 6. panta 1. punkta m) apakšpunktu, ir jāinformē patērētājs par ražotāja piedāvātās komercgarantijas esamību, kā arī par nosacījumiem, kas ar to saistīti. Konkrētāk, tā jautā, vai, ņemot vērā šajā Direktīvas 2011/83 tiesību normā izmantoto formulējumu “attiecīgā gadījumā”, ražotāja garantijas esamība vien, šajā gadījumā *Victorinox* garantija, rada šādu informēšanas pienākumu tirgotājiem, kas tirgo attiecīgo preci, vai arī šis pienākums rodas tikai tad, ja tirgotājs savā piedāvājumā norāda uz ražotāja garantijas esamību.

- 20 Ievērojot Direktīvas 2011/83 sistēmu un mērķi, kā arī to, ka ir jāņem vērā nepieciešamība neradīt nesamērīgus ierobežojumus tirgotāju pamattiesībām, iesniedzējtiesa sliecas interpretēt Direktīvas 2011/83 6. panta 1. punkta m) apakšpunktu tādējādi, ka ražotāja garantijas esamība vien nerada tirgotāja pienākumu sniegt saviem klientiem informāciju par šo garantiju.
- 21 Šajā gadījumā iesniedzējtiesai rodas jautājums, otrkārt, vai tikai ražotāja garantijas norādīšana tirgotāja piedāvājumā neatkarīgi no tās formas un no tā, vai tā ir vai nav izcelta, rada pienākumu sniegt informāciju saskaņā ar Direktīvas 2011/83 6. panta 1. punkta m) apakšpunktu, vai arī, lai šāds pienākums sniegt informāciju tirgotājam rastos, ir arī nepieciešams, lai šāda norāde patērētājam būtu viegli uztverama vai turklāt arī lai patērētājam nebūtu skaidrs, ka norādi par ražotāja garantiju veic nevis tirgotājs, bet gan pats ražotājs.
- 22 Gadījumā, ja tādām tirgotājam kā *absoluts* saskaņā ar Direktīvas 2011/83 6. panta 1. punkta m) apakšpunktu ir jāsniedz patērētājam informācija par ražotāja piedāvāto komercgarantiju, iesniedzējtiesai, treškārt, rodas jautājums par to, kādam jābūt šīs informācijas saturam. Konkrētāk, tā vēlas noskaidrot, vai šim saturam ir jābūt tādām pašām kā Direktīvas 1999/44 6. panta 2. punktā paredzētajam vai arī tajā var būt ietverts mazāk informācijas.
- 23 Šādos apstākļos *Bundesgerichtshof* (Federālā Augstākā tiesa, Vācija) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:
- “1) Vai tikai tas, ka pastāv ražotāja garantija, ir pietiekami, lai būtu jāpilda Direktīvas 2011/83 6. panta 1. punkta m) apakšpunktā paredzētais informēšanas pienākums?
- 2) Gadījumā, ja atbilde uz pirmo jautājumu ir noliedzīga: vai Direktīvas 2011/83 6. panta 1. punkta m) apakšpunktā paredzētais informēšanas pienākums ir jāpilda, ja tirgotāja piedāvājumā ir tikai norāde par ražotāja garantiju, vai arī tas ir jāpilda, ja patērētājam šī norāde ir viegli uztverama? Vai informēšanas pienākums pastāv arī tad, ja patērētājam ir viegli uztverams tas, ka tirgotājs dara pieejamu tikai ražotāja informāciju par garantiju?
- 3) Vai saskaņā ar Direktīvas 2011/83 6. panta 1. punkta m) apakšpunktu nepieciešamajai informācijai par to, vai un ar kādiem nosacījumiem pastāv ražotāja garantija, ir jāietver tāda pati informācija kā garantijai saskaņā ar [Direktīvas 1999/44] 6. panta 2. punktu vai arī ir pietiekami norādīt mazāk informācijas?”

Par prejudiciālajiem jautājumiem

Par pirmajiem diviem jautājumiem

- 24 Ar pirmo un otro jautājumu, kas ir jāizskata kopā, iesniedzējtiesa būtībā vaicā, vai Direktīvas 2011/83 6. panta 1. punkta m) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka attiecībā uz ražotāja piedāvāto komercgarantiju pienākums sniegt informāciju, kas tirgotājam ir uzlikts ar šo tiesību normu, rodas tikai šīs garantijas esamības dēļ vai arī tikai noteiktos apstākļos tirgotājam ir jāinformē patērētājs par šādas garantijas esamību, kā arī par nosacījumiem, kas ar to saistīti.
- 25 Vispirms ir jānorāda, ka distances līgumi saskaņā ar Direktīvas 2011/83 2. panta 7. punktu ir definēti kā “jebkurš pārdošanas vai pakalpojumu līgums, kas noslēgts starp tirgotāju un patērētāju saskaņā ar organizētu distances pārdošanas vai pakalpojumu sniegšanas shēmu, tirgotājam un patērētājam vienlaikus fiziski neatrodies vienā vietā, un šā līguma noslēgšanai tiek ekskluzīvi

izmantots viens vai vairāki distances saziņas līdzekļi līdz līguma noslēgšanas brīdim un pašā līguma noslēgšanas brīdī”. No tā izriet, ka preces pārdevuma līgums, kas tiešsaistes tirdzniecības platformā noslēgts starp tirgotāju un patērētāju, ietilpst jēdzienā “distances līgums” un līdz ar to, nepiemērojot Direktīvas 2011/83 3. panta 2.–4. punktā paredzētos izņēmumus, šīs direktīvas piemērošanas jomā, kāda tā ir definēta tās 3. panta 1. punktā.

- 26 Pēc šī sākotnējā precizējuma ir jāatgādina, pirmkārt, ka saskaņā ar Direktīvas 2011/83 6. panta 1. punktu tirgotājs patērētājam skaidrā un saprotamā veidā sniedz dažādu informāciju, pirms patērētājam kļūst saistošs distances vai ārpus uzņēmuma telpām noslēgts līgums vai jebkurš šāda veida piedāvājums. Šīs tiesību normas mērķis ir nodrošināt, lai patērētājam pirms līguma noslēgšanas tiktu sniegta gan informācija par līguma nosacījumiem un minētās līguma noslēgšanas sekām, kas ļautu šim patērētājam izlemt, vai viņš vēlas uzņemties līgumiskas saistības ar tirgotāju, gan informācija, kas nepieciešama šī līguma pienācīgai izpildei, it īpaši viņa tiesību īstenošanai (spriedums, 2020. gada 21. oktobris, *Möbel Kraft*, C-529/19, EU:C:2020:846, 26. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 27 Konkrētāk, attiecībā uz Direktīvas 2011/83 6. panta 1. punkta m) apakšpunktā paredzēto pienākumu sniegt informāciju pirms līguma noslēgšanas tirgotājam ir jāinformē patērētājs “attiecīgā gadījumā [...] par to, vai un ar kādiem nosacījumiem pēc pārdošanas patērētājiem ir pieejama palīdzība, garantijas remonts un komercgarantijas”.
- 28 Attiecībā uz komercgarantijām no šīs tiesību normas formulējuma un formulējuma “attiecīgā gadījumā” izriet, ka, ja tirgotājs sniedz komercgarantiju, viņam ir jāinformē patērētājs par šīs garantijas esamību, kā arī par nosacījumiem, kas uz to attiecas.
- 29 Savukārt minētās tiesību normas formulējums neļauj noteikt, vai gadījumā, ja pastāv ražotāja komercgarantija, tirgotājam ir jāinformē patērētājs par šīs garantijas esamību, kā arī par nosacījumiem, kas ar to saistīti.
- 30 Proti, pirmkārt, Direktīvas 2011/83 6. panta 1. punkta m) apakšpunktā ietvertais jēdziens “attiecīgā gadījumā” ir vērsti tikai uz to, lai precizētu, ka šajā tiesību normā paredzētais pienākums sniegt informāciju pirms līguma noslēgšanas ir piemērojams, ja pastāv komercgarantija, tomēr nesniedz lietderīgu norādi, lai atbildētu uz jautājumu, vai, ja papildus ražotāja piedāvātajai komercgarantijai pastāv arī pārdevēja piedāvātā komercgarantija, lai gan ražotāja komercgarantija nav patērētāja un tirgotāja paredzētā līguma priekšmets, tirgotājam, pamatojoties uz tās esamības faktu, ir jāsniedz patērētājam informācija ne tikai par savu, bet arī par ražotāja garantiju.
- 31 Otrkārt, jēdziena “komercgarantijas” lietojumu daudzskaitli Direktīvas 2011/83 6. panta 1. punkta m) apakšpunktā var saprast kā tādu, kas ietver gan dažādas komercgarantijas, kuras tirgotājs var piedāvāt attiecībā uz vienu un to pašu preci vai dažādām precēm, gan komercgarantijas, ko vienlaikus piedāvā tirgotājs un ražotājs kā atsevišķas personas.
- 32 Tā kā Direktīvas 2011/83 6. panta 1. punkta m) apakšpunkta formulējums pats par sevi neļauj atbildēt uz iesniedzējtiesas jautājumiem, tad šī tiesību norma ir jāinterpretē, ņemot vērā tās kontekstu un tajā izvirzītos mērķus (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2019. gada 10. jūlijs, *Amazon EU*, C-649/17, EU:C:2019:576, 35. un 37. punkts, kā arī tajos minētā judikatūra).

- 33 Pirmkārt, attiecībā uz Direktīvas 2011/83 6. panta 1. punkta m) apakšpunkta kontekstu ir jānorāda, ka jēdziens “komercgarantija” Direktīvas 2011/83 2. panta 14. punktā ir definēts kā “jebkādas tirgotāja vai ražotāja [...] saistības pret patērētāju [...]”. No tā izriet, ka jēdziens “komercgarantija” Direktīvas 2011/83 izpratnē ietver ne tikai tirgotāja piedāvātās komercgarantijas, bet arī ražotāja piedāvātās komercgarantijas.
- 34 Turklāt no attiecīgi Direktīvas 2011/83 2. panta 2. un 14. punktā minēto jēdzienu “tirgotājs” un “komercgarantija” kopīgas interpretācijas izriet, ka Savienības likumdevējam nebūtu bijis nekādas jēgas Direktīvas 2011/83 2. panta 14. punktā lietot vārdu savienojums “vai ražotājs”, ja šīs direktīvas 6. panta 1. punkta m) apakšpunktā paredzētais informēšanas pienākums pirms līguma noslēgšanas vismaz noteiktos apstākļos neattiektos uz ražotāja piedāvāto komercgarantiju.
- 35 Proti, ja ražotājs tieši vai ar citas personas starpniecību, kas rikojas viņa vārdā un viņa labā, pārdod patērētājam savu saražoto preci, viņš ir uzskatāms par “tirgotāju” Direktīvas 2011/83 2. panta 2. punkta izpratnē. Tādēļ komercgarantija, ko viņš piedāvā, var atbilst vienīgi “tirgotāja saistībām” minētās direktīvas 2. panta 14. punkta izpratnē, nevis “ražotāja” saistībām pēdējās minētās tiesību normas izpratnē.
- 36 Šādos apstākļos Direktīvas 2011/83 2. panta 14. punktā ietvertais vārdu savienojums “vai ražotājs” norāda uz situāciju, kurā tirgotāja persona nesaplūst ar ražotāja personu. Ņemot vērā, ka jēdziens “komercgarantija” ir lietots tikai šīs direktīvas 6. panta 1. punkta m) apakšpunktā, kā arī analogā tiesību normā, kas direktīvas 5. panta 1. punkta e) apakšpunktā ir paredzēts attiecībā uz līgumiem, kas nav distances līgumi vai ārpus uzņēmuma telpām noslēgti līgumi, vārdu savienojums “vai ražotājs” var saglabāt savu nozīmi tikai tad, ja šajās abās tiesību normās paredzētā pienākuma sniegt informāciju pirms līguma noslēgšanas ietvaros tirgotājam vismaz noteiktos apstākļos ir pienākums sniegt patērētājam informāciju ne tikai par savu komercgarantiju, bet arī par ražotāja piedāvāto komercgarantiju.
- 37 Turklāt situācijā, kurā līgumisko attiecību galvenais priekšmets attiecas uz preci, ko ražo persona, kas nav tirgotājs, Direktīvas 2011/83 6. panta 1. punktā minētajam pienākumam sniegt informāciju pirms līguma noslēgšanas ir jāattiecas uz visu būtisko informāciju par minēto priekšmetu, proti, attiecīgo preci, lai patērētājs atbilstoši šī sprieduma 26. punktā atgādinātajai judikatūrai varētu izlemt, vai viņš vēlas līgumiskas saistības ar tirgotāju saistībā ar šo galveno priekšmetu. Papildus Direktīvas 2011/83 6. panta 1. punkta a) apakšpunktā skaidri norādītajām “preču [...] galvenajām īpašībām” šāda informācija principā ietver arī visas ar preci cieši saistītās garantijas, kurās ietilpst arī ražotāja piedāvātā komercgarantija.
- 38 Otrkārt, attiecībā uz Direktīvas 2011/83 mērķi ir jāatgādina, kā izriet no tās 1. panta, lasot to minētās direktīvas 4., 5. un 7. apsvēruma gaismā, šīs direktīvas mērķis ir nodrošināt augstu patērētāju aizsardzības līmeni, nodrošinot tiem informāciju un drošību darījumos ar tirgotājiem. Turklāt patērētāju tiesību aizsardzība Savienības politikā ir paredzēta LESD 169. pantā, kā arī Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 38. pantā (spriedums, 2019. gada 10. jūlijs, *Amazon EU*, C-649/17, EU:C:2019:576, 39. punkts).
- 39 Ņemot to vērā, Tiesa ir nospriedusi, ka, interpretējot Direktīvas 2011/83 normas, kā tas ir noteikts šīs direktīvas 4. apsvērumā, ir jānodrošina pareizs samērs starp augstu patērētāju aizsardzības līmeni un uzņēmumu konkurētspēju, vienlaikus ievērojot komersanta darījumdarbības brīvību, kas ir nostiprināta Pamattiesību hartas 16. pantā (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2019. gada 10. jūlijs, *Amazon EU*, C-649/17, EU:C:2019:576, 44. punkts).

- 40 Šajā ziņā, lai gan ir taisnība, ka informācijas sniegšana par ražotāja komercgarantiju patērētājam kā elements, kas ir cieši saistīts ar preci, kura ir paredzēto līgumisko attiecību ar tirgotāju priekšmets, nodrošina augstu šī patērētāja aizsardzības līmeni, beznosacījuma pienākums sniegt šādu informāciju jebkuros apstākļos šķiet nesamērīgs, konkrēti – atsevišķu uzņēmumu, it īpaši vismazāko uzņēmumu, darbības ekonomiskajā kontekstā (pēc analogijas skat. spriedumu, 2020. gada 14. maijs, *EIS*, C-266/19, EU:C:2020:384, 35. punkts un tajā minētā judikatūra). Proti, šāds beznosacījuma pienākums liktu tirgotājiem veikt ievērojamu ar šādu garantiju saistītas informācijas vākšanu un atjaunināšanu, lai gan tiem ne vienmēr ir tiešas līgumiskas attiecības ar ražotājiem un jautājums par ražotāju komercgarantiju principā neietilpst līgumā, kuru tie plāno noslēgt ar patērētāju.
- 41 Šādos apstākļos patērētāju tiesību aizsardzības augstā līmeņa līdzsvarošanai ar uzņēmumu konkurētspēju, kā tas ir norādīts Direktīvas 2011/83 4. apsvērumā, ir jāliek uzskatīt, ka tirgotājam pirms līguma noslēgšanas ir pienākums sniegt patērētājam informāciju par ražotāja komercgarantiju tikai tad, ja samērā informēta, uzmanīga un apdomīga vidusmēra patērētāja likumīgajām interesēm pēc augsta aizsardzības līmeņa ir jābūt svarīgākām attiecībā uz viņa lēmumu uzņemties vai neuzņemties līgumiskas saistības ar minēto tirgotāju.
- 42 No šī sprieduma 27.–41. punktā veiktās gramatiskās, sistēmiskās un teleoloģiskās analīzes izriet, ka Direktīvas 2011/83 6. panta 1. punkta m) apakšpunktā paredzētais informēšanas pienākums pirms līguma noslēgšanas attiecas uz tirgotāja piedāvāto komercgarantiju, kā arī ražotāja piedāvāto komercgarantiju, ja, kā izriet no šī sprieduma 41. punkta, patērētājam, ņemot vērā šajā direktīvā paredzēto aizsardzības līmeni, ir likumīgas intereses saņemt informāciju šajā sakarā, lai varētu pieņemt lēmumu par līgumattiecību uzsākšanu ar tirgotāju. No tā izriet, ka tirgotājam pirms līguma noslēgšanas ir jāsniedz patērētājam informācija par ražotāja komercgarantiju nevis tāpēc vien, ka pastāv šī garantija, bet gan tādēļ, ka pastāv šādas likumīgas intereses.
- 43 Līdz ar to, otrkārt, ir jānosaka, vai tādos apstākļos, kādi raksturo pamatlietā aplūkoto tirgotāja piedāvājumus, patērētājam ir likumīgas intereses no tirgotāja saņemt informāciju, kas sniedzama pirms līguma noslēgšanas, par ražotāja piedāvāto komercgarantiju, kā arī par nosacījumiem, kas saistīti ar šo garantiju.
- 44 Šajā ziņā šādas likumīgas intereses būtu jāatzīst, ja tirgotājs par sava piedāvājuma galveno vai izšķirošo elementu padara ražotāja piedāvāto komercgarantiju.
- 45 Konkrētāk, ja tirgotājs skaidri vērš patērētāja uzmanību uz ražotāja komercgarantijas esamību, lai to padarītu par pārdošanas vai reklāmas argumentu un tādējādi uzlabotu sava piedāvājuma konkurētspēju un pievilcību salīdzinājumā ar konkurentu piedāvājumiem, ir jāpiemēro Direktīvas 2011/83 6. panta 1. punkta m) apakšpunktā minētais pienākums sniegt informāciju.
- 46 Proti, pirmkārt, šāda informācija patērētāju tiesību aizsardzības ziņā ir nepieciešama, lai patērētāji netiktu maldināti ar neskaidru, pārprotamu vai nepilnīgu informāciju par dažādajām pastāvošajām garantijām un savstarpējo saistību, kā arī lai nodrošinātu, ka patērētāji it īpaši varētu saprast, ka ražotāja piedāvātās komercgarantijas izcelsme nav no tirgotāja un ka attiecīgā gadījumā to var īstenot ar tirgotāja starpniecību. Otrkārt, šādu informācijas sniegšanas pienākumu nevar uzskatīt par nesamērīgu apgrūtinājumu tirgotājam, ja viņš pats, pilnībā pārzinot faktus, nolemj vērst patērētāja uzmanību uz šo informāciju un vēlas ar to gūt konkurences priekšrocības.

- 47 Savukārt, ja tirgotāja piedāvājumā ražotāja komercgarantija ir minēta papildus, kā nenozīmīga vai nebūtiska, tādējādi, ka to, ņemot vērā piedāvājuma saturu un struktūru, objektīvi nevar uzskatīt par tirgotāja komerciālu argumentu, nedz arī par tādu, kas var maldināt patērētāju, tirgotājam šīs norādes dēļ vien nevar prasīt sniegt patērētājam pirms līguma noslēgšanas informāciju par šo garantiju saskaņā ar Direktīvas 2011/83 6. panta 1. punkta m) apakšpunktu.
- 48 Lai noteiktu, vai ražotāja komercgarantija ir tirgotāja piedāvājuma galvenais vai izšķirošais elements šā sprieduma 44. punkta izpratnē, ir jāņem vērā piedāvājuma saturs un vispārējā struktūra saistībā ar attiecīgo preci, atsauces uz ražotāja komercgarantiju nozīme pārdošanas vai reklāmas argumenta ziņā, vieta, ko šī atsauce ieņem piedāvājumā, kļūdas vai maldināšanas risks, ko minētā atsauce varētu izraisīt tāda vidusmēra patērētāja uztverē, kurš ir samērā informēts, uzmanīgs un apdomīgs saistībā ar dažādām garantijas tiesībām, ko viņš var izmantot, vai garantētāja faktiskā identitāte, paskaidrojumu par citām garantijām, kas saistītas ar preci, esamība vai neesamība piedāvājumā, kā arī jebkurš cits faktors, kas var radīt objektīvu vajadzību pēc patērētāju aizsardzības.
- 49 Ņemot vērā šos kritērijus, iesniedzējtiesai būs jāpārbauda, vai pamatlietā atsauce uz ražotāja komercgarantiju tirgotāja piedāvājumā var tikt uzskatīta par šā tirgotāja piedāvājuma galveno vai izšķirošo elementu, kas var radīt pienākumu sniegt informāciju pirms līguma noslēgšanas saskaņā ar Direktīvas 2011/83 6. panta 1. punkta m) apakšpunktu. Lai arī šī pārbaude ir jāveic vienīgi iesniedzējtiesai, Tiesa, lemjot par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu, vajadzības gadījumā var sniegt precizējumus, kas var būt vadlīnijas valsts tiesai, taisot tās spriedumu (spriedums, 2021. gada 3. februāris, *FIGC un Consorzio Ge.Se.Av.*, C-155/19 un C-156/19, EU:C:2021:88, 59. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 50 Šajā gadījumā ir jānorāda, ka pašā piedāvājuma tekstā ražotāja komercgarantija nebija tieši minēta un tādējādi tirgotājs to nav izmantojis kā būtisku pārdošanas vai reklāmas argumentu.
- 51 It īpaši vispirms ir jākonstatē, ka šī garantija piedāvājumā bija minēta tikai pakārtoti, proti, ražotāja informatīvās lapas, kurai bija iespējams piekļūt, klikšķinot uz saites ar nosaukumu "Lietošanas instrukcija" rubrikā "Cita tehniskā informācija", otrajā lappusē, kurā principā ir ietverta atsauce uz ražotāja sniegto informāciju par attiecīgo preci. Turklāt minētā garantija izrietēja tieši no informācijas lapas, kuru sagatavojis nevis tirgotājs, bet ražotājs un kurā bija īpaši norādīts, ka garantija ir ražotāja garantija. Visbeidzot, risks, ka patērētājs varētu kļūdīties vai tikt maldināts attiecībā uz garantijas raksturu un garantētāja faktisko identitāti, ir vēl jo necīgāks tāpēc, ka nevienā piedāvājuma daļā nebija minēta garantija, kas konkurē ar ražotāja piedāvāto garantiju.
- 52 Šādos apstākļos, kas ir jāpārbauda iesniedzējtiesai, šķiet, ka norādi par tādu ražotāja komercgarantiju kā pamatlietā aplūkotā nevar uzskatīt par tirgotāja piedāvājuma galveno vai izšķirošo elementu.
- 53 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, uz pirmo un otro jautājumu ir jāatbild, ka Direktīvas 2011/83 6. panta 1. punkta m) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka attiecībā uz ražotāja piedāvāto komercgarantiju pienākums sniegt informāciju, kas tirgotājam ir uzlikts ar šo tiesību normu, rodas nevis vienīgi tāpēc, ka šī garantija pastāv, bet gan tikai tad, ja patērētājam ir likumīga interese saņemt informāciju par minēto garantiju, lai varētu pieņemt lēmumu uzņemties līgumiskas saistības ar tirgotāju. Šāda likumīga interese it īpaši ir pierādīta, ja tirgotājs ražotāja komercgarantiju padara par sava piedāvājuma galveno vai izšķirošo elementu. Lai noteiktu, vai garantija ir šāds galvenais vai izšķirošais elements, ir jāņem vērā piedāvājuma saturs un vispārējā struktūra saistībā ar attiecīgo preci, atsauces uz ražotāja komercgarantiju nozīme pārdošanas vai

reklāmas argumenta ziņā, vieta, ko šī atsauce ieņem piedāvājumā, kļūdas vai maldināšanas risks, ko minētā atsauce varētu izraisīt tāda vidusmēra patērētāja uztverē, kurš ir samērā informēts, uzmanīgs un apdomīgs saistībā ar dažādām garantijas tiesībām, ko viņš var izmantot, vai garantētāja patiesā identitāte, paskaidrojumu par citām garantijām, kas saistītas ar precī, esamība vai neesamība piedāvājumā, kā arī jebkurš cits faktors, kas var radīt objektīvu vajadzību pēc patērētāju aizsardzības.

Par trešo jautājumu

- 54 Ar trešo jautājumu iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai Direktīvas 2011/83 6. panta 1. punkta m) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka patērētājam sniedzamā informācija par ražotāja komercgarantijas nosacījumiem atbilst Direktīvas 1999/44 6. panta 2. punktā minētajai informācijai.
- 55 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka saskaņā ar Direktīvas 1999/44 1. panta 1. punktu tās mērķis ir tuvināt dalībvalstu normatīvos un administratīvos aktus par dažiem patēriņa preču pārdošanas aspektiem un saistītajām garantijām, lai nodrošinātu vienādu patērētāju tiesību aizsardzības minimālo līmeni iekšējā tirgū.
- 56 Konkrētāk, runājot par Direktīvas 1999/44 6. panta 2. punktu, no šīs tiesību normas formulējuma, lasot to kopsakarā ar šīs direktīvas 1. panta 2. punkta e) apakšpunktu un minētās direktīvas 21. apsvērumu, izriet, ka gan pārdevēja, gan ražotāja garantijai ir jāietver noteikta informācija, kas ir uzskaitīta šīs pašas direktīvas 6. panta 2. punktā, lai nodrošinātu, ka patērētājs netiek maldināts.
- 57 Jāuzsver, ka Direktīvas 1999/44 6. panta 2. punktam un Direktīvas 2011/83 6. panta 1. punkta m) apakšpunktam, lai gan tie abi attiecas uz pārdevēja vai tirgotāja un ražotāja piedāvātajām komercgarantijām, ir atšķirīgi mērķi. Proti, pirmās no šīm tiesību normām mērķis ir precizēt informāciju, kurai ir jābūt ietvertai šajās garantijās, bet otrās tiesību normas mērķis, kā tas izriet it īpaši no tās formulējuma, ir sniegt patērētājam informāciju pirms līguma noslēgšanas par šādu garantiju esamību, kā arī par nosacījumiem, kas ar tām saistīti.
- 58 Tādējādi gadījumos, kad tirgotājam pirms līguma noslēgšanas ir jāsniedz patērētājam informācija par ražotāja komercgarantiju, saskaņā ar Direktīvas 2011/83 6. panta 1. punkta m) apakšpunktu ir jāsniedz tikai informācija par šīs garantijas esamību un nosacījumiem, nevis par minētās garantijas pilnu saturu.
- 59 Līdz ar to ir jānosaka, kuri no Direktīvas 1999/44 6. panta 2. punktā uzskaitītajiem dažādajiem elementiem attiecas uz “nosacījumiem [...]”, kas saistīti ar komercgarantijām Direktīvas 2011/83 6. panta 1. punkta m) apakšpunkta izpratnē.
- 60 Šajā ziņā, kā rakstveida apsvērumos uzsver Komisija, Direktīvas 1999/44 6. panta 2. punkta pirmais ievilkums neattiecas uz nosacījumiem, kas ir piemērojami komercgarantijai Direktīvas 2011/83 6. panta 1. punkta m) apakšpunkta izpratnē, bet gan attiecas uz tiesiskās atbilstības garantijas esamības atgādinājumu.
- 61 Attiecībā uz Direktīvas 1999/44 6. panta 2. punkta otro ievilkumu jāatzīmē, ka “garantijas saturs” un “pamatinformācija, kas vajadzīga, lai saskaņā ar garantiju izvirzītu prasījumus, sevišķi attiecībā uz garantijas ilgumu un teritoriālo piemērošanu”, noteikti aptver nosacījumus, kas attiecas uz komercgarantiju Direktīvas 2011/83 6. panta 1. punkta m) apakšpunkta nozīmē. Turklāt uz

“garantētāja vārdu un adresi” attiecas šie garantijas nosacījumi, ciktāl atkarībā no apstākļiem galvotāja identitāte un ģeogrāfiskā atrašanās vieta sniedz atbilstošu papildu informāciju par garantijas nosacījumiem.

- 62 Tomēr, ņemot vērā, pirmkārt, Direktīvas 1999/44 6. panta 2. punktā minēto jēdzienu “garantijas saturs” un “pamatinformācija, kas vajadzīga, lai saskaņā ar garantiju izvirzītu prasījumus”, vispārējo raksturu, kā arī, otrkārt, tajā minēto elementu parauga raksturu, jēdziens “nosacījumi [...]”, kas saistīti ar komercgarantijām Direktīvas 2011/83 6. panta 1. punkta m) apakšpunkta izpratnē, nevar aprobežoties ar garantijas ilgumu un teritoriālo piemērošanu vai pat garantētāja vārdu un adresi.
- 63 Šis jēdziens noteikti ietver visus komercgarantiju piemērošanas un īstenošanas nosacījumus, jo ar to tiek atgādināts, kā tas izriet no šī sprieduma 53. punkta, ka informācija pirms līguma noslēgšanas par ražotāja komercgarantiju ir jāsniedz tikai ar mērķi ļaut patērētājam pieņemt lēmumu par līgumisko saistību ar tirgotāju uzņemšanos vai neuzņemšanos.
- 64 Līdz ar to saskaņā ar Direktīvas 2011/83 6. panta 1. punkta m) apakšpunktu, lasot to kopsakarā ar Direktīvas 1999/44 6. panta 2. punkta otro ievilkumu, tirgotājam ir pienākums, lai tiktu ievērotas patērētāja likumīgās intereses, kas ir identificētas šī sprieduma 53. punktā, sniegt patērētājam jebkādu informāciju par attiecīgās komercgarantijas piemērošanas un īstenošanas nosacījumiem, kas var ietvert ne tikai, kā Komisija norāda savos rakstveida apsvērumos, remonta vietu bojājumu gadījumā vai iespējamus garantijas ierobežojumus, bet arī, kā norādīts šā sprieduma 61. punktā, garantētāja vārdu un adresi.
- 65 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, uz trešo jautājumu ir jāatbild, ka Direktīvas 2011/83 6. panta 1. punkta m) apakšpunkts, lasot to kopsakarā ar Direktīvas 1999/44 6. panta 2. punkta otro ievilkumu, ir jāinterpretē tādējādi, ka informācija, kas patērētājam ir jāsniedz par nosacījumiem attiecībā uz ražotāja komercgarantiju, ietver jebkādu informāciju, kas attiecas uz šādas garantijas piemērošanas un īstenošanas nosacījumiem, kas ļauj patērētājam pieņemt lēmumu par līgumisko saistību ar tirgotāju uzņemšanos vai neuzņemšanos.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 66 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (trešā palāta) nospriež:

- 1) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2011/83/ES (2011. gada 25. oktobris) par patērētāju tiesībām un ar ko groza Padomes Direktīvu 93/13/EEK un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 1999/44/EK un atceļ Padomes Direktīvu 85/577/EEK un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 97/7/EK, 6. panta 1. punkta m) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka attiecībā uz ražotāja piedāvāto komercgarantiju pienākums sniegt informāciju, kas tirgotājam ir uzlikts ar šo tiesību normu, rodas nevis vienīgi tāpēc, ka šī garantija pastāv, bet gan tikai tad, ja patērētājam ir likumīga interese saņemt informāciju par minēto garantiju, lai varētu pieņemt lēmumu uzņemties līgumiskas saistības ar tirgotāju. Šāda likumīga interese it īpaši ir pierādīta, ja tirgotājs ražotāja komercgarantiju padara par sava piedāvājuma galveno vai**

izšķirošo elementu. Lai noteiktu, vai garantija ir šāds galvenais vai izšķirošais elements, ir jāņem vērā piedāvājuma saturs un vispārējā struktūra saistībā ar attiecīgo preci, atsaucies uz ražotāja komercgarantiju nozīmi pārdošanas vai reklāmas argumenta ziņā, vieta, ko šī atsaucē ieņem piedāvājumā, kļūdas vai maldināšanas risks, ko minētā atsaucē varētu izraisīt tāda vidusmēra patērētāja uztverē, kas ir samērā informēts, uzmanīgs un apdomīgs saistībā ar dažādām garantijas tiesībām, ko viņš var izmantot, vai par garantētāja faktisko identitāti, paskaidrojumu par citām garantijām, kuras saistītas ar preci, esamība vai neesamība piedāvājumā, kā arī jebkurš cits faktors, kas var radīt objektīvu vajadzību pēc patērētāju aizsardzības.

- 2) Direktīvas 2011/83 6. panta 1. punkta m) apakšpunkts, lasot to kopsakarā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 1999/44/EK (1999. gada 25. maijs) par dažiem patēriņa preču pārdošanas aspektiem un saistītajām garantijām 6. panta 2. punkta otro ievilkumu, ir jāinterpretē tādējādi, ka informācija, kas patērētājam ir jāsniedz par nosacījumiem attiecībā uz ražotāja komercgarantiju, ietver jebkādu informāciju, kas attiecas uz šādas garantijas piemērošanas un īstenošanas nosacījumiem, kuri ļauj patērētājam pieņemt lēmumu par līgumisku saistību ar tirgotāju uzņemšanos vai neuzņemšanos.

[Paraksti]